

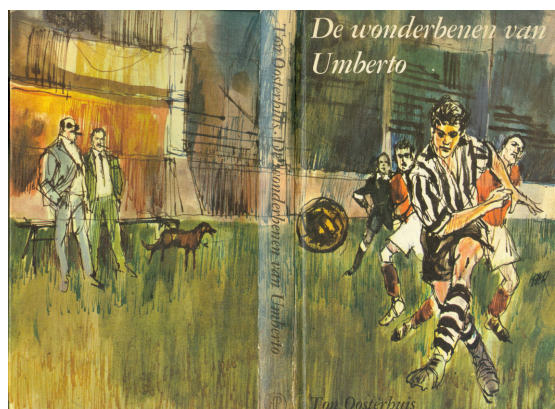
Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Wie *Mijn weekblad* al wat langer volgt weet dat ik jaren geleden als auteur jeugdboeken publiceerde in de AP-jeugdserie. Daar gaat het deze week over.

Handtekeningen

Deze week stelde mijn achterkleinzoon mij een aantal vragen over mijn jeugdboek *De wonderbenen van Umberto* dat in 1965 verscheen in de AP-jeugdserie. Hij wilde er een spreekbeurt over houden. Het wierp mij weer eens terug naar het verleden. Ik heb het boek tijdens een vakantie in tien dagen geschreven. Het was een soort detectiveverhaal, spelend in de wereld van het Italiaanse profvoetbal. In dit geval stond op mijn verborgen agenda een poging om jonge mensen iets te vertellen over de relatieve armoede in zuidelijk Italië. Ik had op mijn vakantieadres nogal wat jeugd om me heen toen ik het schreef. Hen liet ik elke dag lezen wat die dag uit mijn schrijfmachine was gekomen en dan moesten ze raden wie de “dader” was. Zolang ze maar steeds de verkeerde aanwezigen wisten, wist ik dat ik op het goede spoor zat. Dat het boek met de fraaie tekeningen van Peter van Straaten door die werkwijze nogal geslaagd was, bleek toen het werd bekroond door een kinderjury uit Rotterdam. Op de bijeenkomst die bij die gelegenheid werd belegd, vroegen de jeugdige juryleden mij uiteraard allemaal om een handtekening in hun exemplaar van het bekroonde boek. Bij de bekroning hoorde een geschenk – “Noemt u maar iets; het mag zo’n vijftig gulden kosten” – en ik had gevraagd om de Verzamelde Werken van Huizinga, want die waren toen juist beschikbaar in een goedkope uitgave van vijftig gulden. Het was een serie die uit negen delen bestond en dat gaf mij de kans de negen juryleden om een wederdienst te verzoeken. Derhalve prijken in mijn kast de werken van Huizinga, voorzien van de handtekeningen van Rotterdamse schoolkinderen. Zouden ze nog leven?

Pim Ruoff. Kor Kegel
 Jan v o Wijk S. Moo.
 Marcel Luyendijk Coxy Jansen
 René Husing Monique Steenkamer
 Marcel Morrin

Dit zijn de handtekeningen van de jeugdige juryleden die mijn boek bekroonden.

Historisch besef

Onze minister Ronald Plasterk is nog altijd aanhanger van de “maakbare samenleving”. En dus gaat ons land op de schop, als het aan hem ligt. Begrijpelijk komen de provincies in opstand tegen zijn plannen om de provinciale grenzen te verleggen. Dan kom je aan de historisch gegroeide werkelijkheid. Een beetje historisch besef kan dan geen kwaad en daaraan schijnt het onze minister te ontbreken. Zonder te vallen voor kreten als “de VOC-mentaliteit” mogen we toch niet vergeten dat ons land is geboren als de republiek der Zeven Verenigde Nederlanden plus het veroverde Brabant en Limburg.